

De moderne reclametechniek leert ons dat je je boodschap heel goed moet verpakken, wil je het product kunnen verkopen. Reclame ontwerpers zoeken dan ook steeds weer naar nieuwe en verrassende verpakkingen om te voorkomen dat de klant het artikel over het hoofd ziet of laat liggen.

Van een dergelijke handelwijze valt bij Jezus niets te merken. Integendeel zelfs, hij doet helemaal geen moeite om zijn boodschap fraai in te pakken. Hij zegt rechtuit waar het op staat, waar hij voor staat en waar wij voor te staan hebben als we hem wil volgen.

Dat is vandaag voor ons op het eerste gezicht misschien een heel koude douche, want, zeg nu zelf, je hele familie haten, je vader en moeder, je broers en zussen, je vrouw en kinderen, wat heeft dat nu te maken met een blijde boodschap, met een evangelie. Is dat niet veeleer de wereld op zijn kop en dan in de slechtste variant?

Nu kunnen we ons er natuurlijk van proberen te ontdoen door te zeggen dat het hier gaat om een typische oosterse overdrijving. Maar hebben we dan de tekst niet al te vlug monddood gemaakt?

Wat moeten wij met die woorden? In elk geval dienen we ze te lezen binnen het grote verhaal van het evangelie. En dan zien we dat Jezus zijn leven lang alle relaties niet heeft afgemeten aan bloedsbanden, maar aan het horen en volbrengen van Gods woord. Denk maar aan die episode elders in het evangelie. "Zijn moeder en zijn broers willen naar hem toe, maar het is zo druk om hem heen dat ze niet bij hem kunnen komen. De omstanders zeggen: 'uw moeder en uw broers willen u zien.' Jezus zegt dan: 'mijn moeder en mijn broers zijn zij die het woord Gods horen en doen.'"

Die woorden zeggen dus niet dat wij familie niet mogen liefhebben, maar ze stellen ons de vraag hoe wij liefhebben en wie wij liefhebben. Beminnen wij de ander vanuit de liefde van God zelf die mensen tot leven roept en tot gemeenschap samenbrengt zoals Jezus een leven lang heeft gedaan? Of draagt onze liefde het stempel van een wereld die zich in een kleine kring terugtrekt, die zich om zichzelf bekommert.

Jezus verbiedt ons wis en waarachtig niet om te beminnen, maar hij vraagt naar de grondslag en de maat van onze liefde. Zijn liefde is iets anders dan een wollige reclameboodschap, het is een levenslang zich toeleggen op het putten uit de bron van levend water.

Dat gaat niet vanzelf al krijg je dat klare water tenslotte wel cadeau. Maar om dat helder water niet te vertroebelen, om met een zuiver hart en een zuivere blik mensen te beminnen, dat vraagt om een zuivering, een opruiming van ons hoofd en hart.

Daar moeten we tijd voor nemen, we moeten er voor gaan zitten zoals we in het tweede deel van het evangelie van vandaag horen. Daar wordt gesproken over het bouwen van een toren en van het ten strijde optrekken van een koning. Dergelijke ondernemingen hebben maar kans van slagen als er goed over is nagedacht en er is gerekend, wanneer de zaak van alle kanten is bekeken en overwogen.

Dat vraagt om afstand nemen van allerlei eigen voorkeuren en plannen die niet zijn geijkt op de levensweg van hem die ons op dit pad is voorgegaan.

Jezus heeft zich een leven lang toegelegd op de dienst aan Gods koninkrijk, op het beminnen van God en het beminnen van alle mensen die hem als kinderen Gods waren gegeven. Dat was voor hem als voor ons het gaan van een weg, een tasten en zoeken, een luisteren en spreken, een wikken en

wegen waar de weg hem heenleiden zou. En gaandeweg heeft hij geleerd en ontdekt dat het alles van hem vroeg zoals het ook van God die hij zijn vader noemde, alles vroeg om de mensen te beminnen met een zelveoosheid die voorbijzag aan al wat het licht niet kon verdragen.

Het was een hele weg voor Jezus, zoals het voor ons een hele weg is. Hij is hem gegaan, s niet weggelopen voor de obstakels en voor de dreigementen. Beminnen ook waar de ander tegenstand biedt, waar de ander zich niet beminnenswaard toont, waar de teleurstelling en de pijn zich als een beproeving en een bekoring aandienen.

Die weg, het is er voor hem een geweest van steeds verder ontleding, om een en al ruimte te zijn voor het leven dat uit de Vader opwelt, om ruimte te geven aan de adem van de Geest, die mensen schept en herschept. Levende icoon van God, die ons nodigt met hem de weg te gaan.

Het is een weg die een lange adem vergt en een volgehouden stap, een gang door de woestijn van het leven.

Je moet ervoor gaan zitten zegt het evangelie van vandaag, want dat is niet iets van een ademtocht. Je moet ervoor gaan zitten, en dat is meer en iets anders dan je terugtrekken achter een studietafel. Dat is op zijn tijd ook gewenst, maar meer en allereerst is er de stille hoek nodig waar wij juist als Jezus ons oor te luisteren leggen in de stilte, in het stille gesprek dat het gebed is.

Niet iedereen is er meer even vertrouwd mee, maar om de weg te leren kennen, om te weten wie je bent en waartoe je bent geroepen, om te onderscheiden ook waar wij als gemeenschap, als kerk toe geroepen zijn, waartoe de liefde van Christus ons drijft, dienen we de stilte van het gebed niet te ontvluchten.

Het evangelie van vandaag is geen verhaal dat ons het leven of de liefde ontzegt, integendeel, het nodigt ons uit er ernst mee te maken en voorbij sympathie en antipathie te zoeken naar de bodem van een liefde die de tijd trotseert en een zelveoosheid kent die heel Gods mensenfamilie omvat, opdat zijn rijk kome en zijn Naam in alles en allen wordt grootgemaakt en geerbiedigd. AMEN.